

ΝΙΚΟΛ-ANNA ΜΑΝΙΑΤΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 260.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΟΙ
Μαινόμενες
ΤΗΣ
σωτηρίας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

40ή ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι μούσες της σιωπής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2008, 2021
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mark Owen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Σεπτέμβριος 2021, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3976-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3977-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

ΟΙ
Μαύρες
ΤΗΣ
σωτηρίας

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κομμένα λουλούδια, 2011

Αόρατος δεσμός, 2012

Ο ύπνος των χιλίων ημερών, 2013

Πίσω απ' τον καθρέφτη, 2014

Έκπτωτος άγγελος, 2015

Και η ελπίδα γύρισε ξανά, 2015

Οι σιωπές της ενοχής, 2016

Το τίμημα, 2017

Ολέθριο πάθος, 2018

Η κόρη του φεγγαριού, 2019

Εξήντα βήματα, 2019

Όταν κλαίνε τα αστέρια, 2020

*Για τη γλυκιά μου Ναταλία
που ομόρφυνε τη ζωή μου!*

*Αφιερωμένο σε όλους εσάς
που το έχετε στα χέρια σας, για την αγάπη σας
και τη στήριξή σας. Είστε η πνοή του αέρα
που σπρώχνει τα φτερά του νου
στα ταξίδια της σκέψης μέσα από τις σελίδες του!*

1

Τέσσερις νέες γυναίκες, άγνωστες μεταξύ τους, ήρθαν πρόσωπο με πρόσωπο. Μόνο για μερικές στιγμές!

Τα βλέφαρα τρεμόπαιζαν με απορία σαν τα βλέμματα αντάμωσαν. Ένα ελαφρό τρέμουλο, σαν να τις άγγιξε μια αόρατη ριπή κρύου αέρα, τις διαπέρασε. Κάτι ανεξήγητα γνώριμο σκίρτησε μέσα τους. Μια αδικαιολόγητη αίσθηση φευγαλέου φόβου, ένα ξάφνιασμα και μια αδιόρατη νοσταλγία.

Τρεις βιαστικές, τυπικές κουβέντες, ένα υποχρεωτικό σφίξιμο του χεριού και ύστερα χάθηκαν στο πλήθος.

Στον αέρα, εκεί που μερικές μόνο στιγμές πριν είχαν συναντηθεί, πλανιόταν αόρατη η σφραγίδα του πεπρωμένου!

Αθέατη στα μάτια των θνητών, κρυμμένη βαθιά στις σπηλιές του πεπρωμένου, η Μοίρα έπλεκε το υφαντό της ζωής τους. Τέσσερα ξεχωριστά νήματα, που καθοδηγούσε με μαεστρία με μια και μοναδική σαΐτα, έδιναν σχήμα, μορφές και σχέδια στο χαλί της ζωής τους, που ξεπρόβαλλε και ξετυλιγόταν από την άκρη του αργαλειού της. Στα πόδια της τα τέσσερα κουβάρια στροβιλίζονταν κάθε που η σαΐτα τραβούσε το νήμα. Έσκυψε για μια απειροελάχιστη στιγμή να ξεμπερδέψει τα κουβάρια και η σαΐτα χοροπήδησε ελεύθερη από τα ροζιασμένα δάχτυλα και έκανε μια πιρουέτα παρασέρνοντας μαζί και τα προσεκτικά βαλμένα σε απόστα-

ση νήματα, που μέχρι τότε ακολουθούσαν την ξεχωριστή, προσχεδιασμένη τους πορεία. Μπλέχτηκαν, έγιναν ένα σφιχτό, μικρό σημαδάκι στο χαλί και για μια ανάσα στο άπειρο του χρόνου και της αιωνιότητας ο αργαλειός έχασε τον ρυθμό του. Ξαφνιασμένη η Μοίρα ανασήκωσε το κεφάλι και γράπωσε ανταριασμένη τη σαΐτα. Γεμάτη θυμό προσπάθησε να ξεμπλέξει το γρομπαλάκι και άθελά της τα δάχτυλά της τσάκισαν το ατίθασο μικρό εργαλείο. Το πέταξε αδιάφορα και έστρωσε βιαστικά τα μπλεγμένα νήματα περνώντας μια καινούργια σαΐτα. Το υφαντό συνέχισε να βγαίνει από την άκρη του αργαλειού, τα νήματα και πάλι στρωτά, ακολουθώντας την πορεία που τα πρόσταζε η Μοίρα.

Και κάπου πίσω τους άφησαν το μικρό γρομπαλάκι άλυτο, σημάδι της στιγμιαίας συνάντησής τους στον χρόνο των ζωών που χάραζαν...

2

Κλειώ

Το διαπεραστικό κουδούνισμα από το ηλεκτρονικό ξυπνητήρι ηχούσε εκνευριστικά και επίμονα. Το χέρι που ξεπρόβαλε μέσα από τα σκεπάσματα έψαξε στα τυφλά για τον διακόπτη και το ποτήρι με το νερό στο κομοδίνο αναποδογύρισε και έσπασε με θόρυβο στο πάτωμα. Η βλαστήμια που ακούστηκε, πνιγμένη μέσα από τα σκεπάσματα, δεν ήταν καθόλου η καλύτερη αρχή για την καινούργια μέρα.

Η κοπέλα ανασηκώθηκε με κόπο. Φουρκισμένη, αναμαλλιασμένη, τεντώθηκε και έτριψε τα πρησμένα της βλέφαρα που ο ύπνος διεκδικούσε επίμονα για στέκι του. Το χασμουρητό την κυρίευσε πάλι και τα σαγόνια της κόντεψαν να εξαρθρωθούν καθώς υπέκυπτε στην αθέλητη αντίδραση που της υπέβαλλε ο ακόμα κοιμισμένος της εγκέφαλος. Ένα βογκητό απελπισίας βγήκε από τα μισάνοιχτα χείλη της και ταλαντεύτηκε έτοιμη να υποκύψει στην απαιτητική ανάγκη του οργανισμού της για ξεκούραση, μετά η ματιά της έπεσε στο φωτεινό καντράν του ρολογιού και πετάχτηκε αλαφιασμένη κλαίγοντας σχεδόν από εξάντληση. Παραπατώντας, προσπαθώντας να αποφύγει τα σπασμένα γυαλιά και ακουμπώντας πάνω στα έπιπλα και στους τοίχους του δωματίου, κατάφερε να βρει την πόρτα του μπάνιου και χώθηκε μέσα αδιαφορώντας που την άφησε πίσω της ορθάνοιχτη.

Πέντε επίμονα και βασανιστικά λεπτά με το κρύο νερό από το τηλέφωνο του ντους να της μαστιγώνει το πρόσωπο και ένιωσε επιτέλους έτοιμη να βουρτσίσει τα δόντια της και να συμπληρώσει την πρωινή τουαλέτα της, που τελευταία είχε μετατραπεί σε μια απελπισμένη και οδυνηρή δοκιμασία. Ντύθηκε πρόχειρα και βιαστικά, αδιαφορώντας για τις απαιτήσεις της μόδας, άρπαξε τον χαρτοφύλακά της – αυτός τουλάχιστον την περίμενε έτοιμος αποβραδής – και όρμησε στα σκαλιά της πολυκατοικίας βροντώνοντας πίσω της την πόρτα του διαμερίσματος. Τρέχοντας βγήκε στον δρόμο και σταμάτησε το πρώτο ταξί που είδε να έρχεται. Του έδωσε τη διεύθυνση του πανεπιστημίου και έγειρε αποκαμωμένη το κεφάλι της στο κάθισμα.

Αυτός ο ρυθμός την είχε κυριολεκτικά εξαντλήσει. Τους τελευταίους μήνες ο καθηγητής τής είχε προσφέρει την εκπληκτική ευκαιρία να συμπεριλάβει στο βιβλίο που ετοίμαζε για έκδοση και δύο κεφάλαια δικά της. Και φυσικά το όνομά της θα αναφερόταν κάτω από το δικό του. Η τιμή ήταν μεγάλη για την Κλειώ, αλλά η ευκαιρία μεγαλύτερη για μια δημοσίευση, η οποία μάλιστα θα συμπεριλαμβανόταν σε βιβλίο αναγνωρισμένου καθηγητή που ασφαλώς θα διδασκόταν στο πανεπιστήμιο αργότερα. Φυσικά, όπως συνήθως, κατέληξε να μεταφέρει αυτή στον υπολογιστή τα χειρόγραφα. Ταυτόχρονα είχε να αντιμετωπίζει τα δικά της καθήκοντα στην τάξη και τις υποχρεώσεις της απέναντι στους φοιτητές που ανέλαβε για το μεταπτυχιακό τους, ενώ τα βράδια προσπαθούσε να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά ξενυχτώντας για να λύσει τον γρίφο του αρχαίου κειμένου που είχε πέσει στα χέρια της και να δώσει μια ερμηνεία στο μήνυμα του λυρικού ποιήματος της Σαπούς. Είχε βαλθεί να αποδείξει πως δεν ήταν ένα απλό ποίημα αγάπης, πως έκρυβε μέσα του κάτι πιο σημαντικό, πιο ουσιώδες. Κάτι που δεν μπορούσε να ειπωθεί απροκάλυπτα και απλά. Ένα κρυφό μήνυμα, μια συγκα-

λυμμένη έκκληση βοήθειας στις αγαπημένες της μαθήτριες για την καταστροφική μελαγχολία που την κατέκλυζε τα τελευταία χρόνια πριν από τον θάνατό της. Αν κατάφερνε να διεισδύσει στο κρυφό νόημα των λέξεων που η ποιήτρια χρησιμοποιούσε στα τελευταία της έργα, στα συναισθήματα που κρύβονταν πίσω από αυτές τις λέξεις, αν πίσω από τους ύμνους στη ζωή ξεσκέπαζε τον ψυχικό πόνο και τη μελαγχολία, αν ανακάλυπτε τη σχέση που είχαν τα λόγια με το νόημα σε άλλα της έργα, που με μόχθο είχε εντοπίσει σε ξένα πανεπιστήμια στο διάστημα της έρευνάς της, ίσως να ερχόταν στην επιφάνεια, εμπεριστατωμένα πια, η αλήθεια για τον θρύλο γύρω από τον τραγικό θάνατο της ποιήτριας με την αμφισβητούμενη αυτοκτονία της στα αφρισμένα κύματα. Και η εργασία της αυτή θα είχε επιτέλους το έπαθλο που επιθυμούσε τόσα χρόνια. Την ολοκλήρωση του ονείρου και των στόχων της. Τη θέση αναπληρωματικής έδρας αρχαίας ελληνικής ιστορίας στο πανεπιστήμιο. Τη θέση που είχε εξασφαλισμένη και σίγουρη μερικά χρόνια πριν και που την έχασε μέσα από τα χέρια της εξαιτίας της αφέλειάς της.

Και της εμπιστοσύνης που έδειξε σε λάθος άνθρωπο!

3

Η ζωή της δεν υπήρξε ποτέ εύκολη, ομαλή ή έστω συνηθισμένη. Βρέθηκε παρατημένη στα σκαλοπάτια ενός μαιευτηρίου κάποιο πρωινό του Μάη του '67, νεογέννητο, που το παρέδωσαν στις Αρχές και με τη σειρά τους στο ορφανοτροφείο. Παιδί άγνωστων γονιών, αβάφτιστο, χωρίς όνομα, χωρίς κανένα αναγνωριστικό στοιχείο. Μόνη ένδειξη ότι δεν ήταν παιδί τσιγγάνων ή άπορων γονιών τα ξανθά μαλλιά, τα γαλανά μάτια και η ακριβή κουβερτούλα που το τύλιγε.

Υιοθετήθηκε μετά από δύο χρόνια. Οι θετοί γονείς το λάτρεψαν. Του έδωσαν όνομα, σπιτικό και πολλή αγάπη. Τέσσερα χρόνια μετά ο ξαφνικός τους θάνατος σε ένα ατύχημα τη βρήκε μόνη και χαμένη. Κατέληξε και πάλι σε ορφανοτροφείο. Έξι χρόνων, πολύ μεγάλη πια για υιοθεσία, αφάνταστα μικρή για να καταλάβει τι συνέβαινε. Ο τρυφερός παιδικός της κόσμος κουρελιασμένος, η ευάλωτη αθώα ψυχούλα γεμάτη πληγές και απάντητα ερωτηματικά. Τα γαλάζια μεγάλα μάτια γεμάτα απορία, φόβο και κρυφό πόνο. Με τον καιρό έμαθε να στοιβάζει τις απορίες και τα ερωτηματικά σε μια κρυφή γωνιά του μυαλού της. Έμαθε να πνίγει τα δάκρυα στην καρδιά της. Να σκεπάζει τα συναισθήματα με το βαρύ πέπλο της αταραξίας. Έμαθε να υποκρίνεται! Να καμώνεται την ανέμελη, τη σκληρή, την αδιάφορη. Σιγά σιγά οι μέρες των τεσσάρων ευτυχισμένων χρόνων ξεθώριαζαν και άφηναν μια ανεξήγητη αίσθηση μελαγχολίας και αβάσταχτης νοσταλγίας.

Ο πόνος που τη συνόδευε έγινε μια μόνιμη σκιά θλίψης στα μάτια – αν φυσικά έμπαινε κάποιος στον κόπο να τα κοιτάξει πιο προσεκτικά. Την ατσάλωσε όμως, της έδωσε πείσμα και σκληράδα. Έγινε ένα παιδί δύσκολο, απότομο και αυθάδικο. Η άμυνά της! Πώς αλλιώς να αντιμετωπίζει τα σκληρά πειράγματα των συνομηλίκων της στο σχολείο που την έστελναν; Πώς αλλιώς να προστάτευε τη διψασμένη ψυχούλα της από την αδιαφορία των μεγάλων;

Μόλις τέλειωσε το δημοτικό, βρέθηκε ανάδοχη οικογένεια. Δεν τέθηκε καν το θέμα υιοθεσίας. Η μικρή ορφανή διατήρησε το όνομα που της είχαν δώσει οι θετοί γονείς της, Κλειώ Αρχοντίδη. Μοιραζόταν ένα μικρό δωμάτιο με την κόρη του ζευγαριού που την ανέλαβε και θεωρούσε τον εαυτό της τυχερό που ξέφυγε από τον κοιτώνα και το περιβάλλον του ορφανοτροφείου. Μέχρι που άρχισαν οι προστριβές με την κατά δύο χρόνια μικρότερή της κόρη τους, που από την αρχή θεώρησε παρειακτή την Κλειώ και ένιωσε να απειλείται από την παρουσία της. Τα προβλήματα και οι ζημιές στο σπίτι διπλασιάστηκαν και φυσικά τα φόρτωνε όλα κλαίγοντας «σε αυτό το ξένο που κουβαλήσατε στο σπίτι μας». Η μάνα της, γυναίκα εργαζόμενη, στην αρχή προσπάθησε να ψάξει την αλήθεια. Πριν αποφασίσουν να πάρουν τη μικρή ορφανή, στο σπίτι τους βασίλευε η τάξη και οι ζημιές ήταν λιγοστές. Τώρα ξαφνικά όλα αναποδογύρισαν και οι καβγάδες, τα προβλήματα και τα σπασίματα ήταν καθημερινό φαινόμενο. Με κάποιες αμφιβολίες στο μυαλό της ρωτούσε την Κλειώ αν αυτά που της καταλόγιζε η κόρη της ήταν αλήθεια και ζητούσε εξηγήσεις. Η μικρή ορφανή διαίσθανόταν την καχυποψία στον τόνο της φωνής και στη στάση της και σαν άμυνα απαντούσε με αυθάδικο και υστερικό τρόπο. Τα πράγματα χειροτέρεψαν.

Οι τιμωρίες ήταν πια κάτι το συνηθισμένο για την Κλειώ.

Σταδιακά το ζευγάρι αποτραβήχτηκε αποξενώνοντάς την από την οικογενειακή ατμόσφαιρα. Η παραμονή της ήταν πια μια τυπική υπόθεση που στηριζόταν στη βάση της ανταλλαγής υπηρεσιών. Στα δεκατέσσερα είχε αναλάβει ήδη όλο το νοικοκυριό και προσπαθούσε να ξεμπερδέψει με τις δουλειές αμέσως μετά το σχολείο για να ριχτεί στο διάβασμα. Και φυσικά η κόρη της οικογένειας απαξιούσε να κουνήσει το δαχτυλάκι της και να βοηθήσει. Όταν στα δεκάξι της της φόρτωσαν ψώνια και μαγειρέμα επιπλέον, ένωσε πια να ασφυκτιά. Η εξάντληση δεν την άφηνε να μελετήσει. Το σχολείο ήταν η διέξοδός της, τα μαθήματα το καταφύγιό της. Ξενυχτούσε. Προσπαθώντας να τα βγάλει πέρα με όλα, άρχισε να αδυνατίζει και να εξασθενεί. Αναπόφευκτα έπαθε υπερκόπωση και κατέρρευσε μέσα στην τάξη ένα πρωινό. Έντρομοι οι καθηγητές κάλεσαν ασθενοφόρο και η Κλειώ βρέθηκε στο νοσοκομείο. Ειδοποιήθηκε η ανάδοχη οικογένεια από τον διευθυντή του λυκείου, αλλά εν τω μεταξύ ο γιατρός είχε ήδη μιλήσει με τη μικρή. Η καλοσύνη και το ενδιαφέρον του, αλλά και η εξάντληση, δεν άφησαν στην Κλειώ περιθώρια να καταφύγει στη γνωστή της άμυνα της αυθάδειας. Τρομαγμένη από την κατάστασή της ξέσπασε σε κλάματα και αφηγήθηκε στον γιατρό την ιστορία της. Συγκινημένος κάλεσε το ορφανοτροφείο και ζήτησε να στείλουν στο νοσοκομείο την κοινωνική λειτουργό που μεσολάβησε ανάμεσα στην ανάδοχη οικογένεια και στο ορφανοτροφείο. Της εξήγησε την κατάσταση και της συνέστησε να μιλήσει μαζί τους και να αλλάξουν τη στάση τους απέναντι στη μικρή. Δε δίστασε να υπαινιχθεί πως αν δε συμμορφώνονταν και γίνονταν η αιτία να καταλήξει πάλι το νεαρό κορίτσι σε νοσοκομείο, θα προσέφευγε στις Αρχές. Η κοινωνική λειτουργός τον διαβεβαίωσε σοκαρισμένη πως δε θα παρουσιαζόταν ξανά παρόμοιο πρόβλημα. Οι επισκέψεις της κάθε φορά στην ανάδοχη οικογένεια γίνονταν κατόπιν

τηλεφωνήματος και έβρισκε την ορφανή πάντα ριγμένη με τα μούτρα στο διάβασμα. Οι κουβέντες που αντάλλασσε μαζί της ήταν λιγοστές και τυπικές και ξέροντας την ατίθαση συμπεριφορά της δεν επεδίωκε περισσότερες. Το ζευγάρι από τη μεριά του την καθησύχαζε πως όλα ήταν φυσιολογικά και έτσι δεν είχε καταλάβει τίποτα μέχρι τώρα. Από τώρα όμως θα φρόντιζε να αλλάξει τακτική και να σιγουρευτεί πως το κορίτσι θα ζούσε μια πιο ήρεμη και φυσιολογική ζωή για τον ενάμιση χρόνο που της απέμενε μέχρι να κλείσει τα δεκαοκτώ και να ενηλικιωθεί.

Η Κλειώ βρήκε επιτέλους λίγη ηρεμία. Τώρα βοηθούσε στο σπίτι, αλλά μόνο γιατί το ήθελε η ίδια και κατόπιν απαίτησης ότι θα είχε και η κόρη του ζευγαριού το μερίδιό της στις δουλειές. Ο χρόνος για μελέτη διπλασιάστηκε. Τον εκμεταλλεύτηκε. Πολυτέλεια για φροντιστήρια στη δική της περίπτωση δεν υπήρχε. Παρ' όλα αυτά όμως ήταν πολύ καλή στο σχολείο και κατάφερε να μπει στη σχολή Φιλοσοφικής, στο τμήμα Ιστορίας, όπως το ήθελε.

Παρέμενε πάντα το ίδιο σαρκαστική, αυθάδης και δύστροπη. Δεν ήξερε άλλη στάση, δεν υπήρξε ποτέ λήπτης διαφορετικής συμπεριφοράς. Ανταπέδιδε τα ίσα, απλά! Συχνά πυκνά αναρωτιόταν πώς την ανέχονταν και δεν την είχαν στείλει πίσω στο ορφανοτροφείο αγανακτισμένοι.

Δεν μπορούσε τότε να ξέρει τον λόγο!

Μερικούς μόνο μήνες πριν κλείσει τα δεκαοκτώ εγκατέλειψε για πάντα την ανάδοχη οικογένεια και έμεινε στη φοιτητική εστία. Ενημέρωσε την κοινωνική λειτουργό ότι είχε γίνει δεκτή στην εστία για να μη δεχτεί εκεί την επίσκεψή της και το θέμα έληξε. Άλλωστε σε λίγους μήνες θα ενηλικιώνόταν.

Κανείς δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να την ενημερώσει για τα δικαιώματά της στην κληρονομιά των θετών γονιών της με την ενηλικίωσή της! Η ανάδοχη οικογένεια το θεώρησε καθή-

κον του ορφανοτροφείου, άλλωστε, αφού η οικονομική ενίσχυση που τους έδιναν θα σταματούσε, αδιαφόρησαν παντελώς. Η υπεύθυνη του ορφανοτροφείου πίστευε πως το ζευγάρι είχε ήδη ενημερώσει τη νεαρή κοπέλα, η οποία αναμφίβολα θα είχε έρθει σε επαφή με τους πληρεξούσιους δικηγόρους. Το γεγονός ήταν ένα. Τα χρήματα που έπαιρναν κάθε μήνα από τον δικηγόρο και διαχειριστή της περιουσίας Αρχοντίδη, για τη μόρφωση και τα έξοδά της, σταμάτησαν αυτόματα με την ενηλικίωση της Κλειώς. Θα έμπαιναν σε λογαριασμό στο όνομά της μέχρι την ηλικία των τριάντα χρόνων. Τότε θα αναλάμβανε εξ ολοκλήρου τη διαχείριση της υπόλοιπης περιουσίας η ίδια.

Μόνο που η ίδια δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την κληρονομιά!

Τέσσερις νέες γυναίκες, άγνωστες μεταξύ τους, συναντήθηκαν. Μόνο για μερικές στιγμές!

Κάτι ανεξήγητα γνώριμο σκίρτησε μέσα τους, ένα ανεπαίσθητο τρέμουλο σαν τα βλέμματα αντάμωσαν, λες και μια ριπή παγωμένου αέρα τις διαπέρασε. Μια αδικαιολόγητη αίσθηση φευγαλέου φόβου, ένα ξάφνιασμα και μια αδιόρατη νοσταλγία τις τύλιξε. Ύστερα η καθεμία ακολούθησε τον δρόμο της, ενώ στον αέρα πλανιόταν αόρατη η σφραγίδα του πεπρωμένου!

Αθέατη στα μάτια των θνητών, η Μοίρα έπλεκε το υφαντό της. Η σαΐτα της χοροπηδούσε δίνοντας σχήμα, μορφή και σχέδια στο χαλί της ζωής τους. Δεν ήταν ικανοποιημένη και αποφάσισε να προσθέσει μια χρυσοκλωστή στην πορεία τους ξεχωριστά, σε διαφορετικό χρόνο, για να δώσει λίγο χρώμα στο υφαντό και στη ζωή των τεσσάρων γυναικών. Όμως η χρυσοκλωστή θα φέρει αβάσταχτο πόνο, θα αφήσει συντρίμια και δυστυχία και απέραντη ερημιά στην ψυχή.

Όταν η Μοίρα μπλέξει τα νήματα μεταξύ τους, οι γυναίκες θα συναντηθούν και θα ανακαλύψουν με τρόμο πως ο υπαίτιος της δυστυχίας τους ήταν ο ίδιος άντρας. Η λίγη χαρά που πρόσφερε είχε βαρύ τίμημα... την καταστροφή τους.

Θα αποφασίσουν να τον εκδικηθούν...

Μα η Μοίρα έχει τα δικά της σχέδια, αποφασίζει αλλιώς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25302

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η